

Po Jugoslaviji

Pogodba o »trajnem prijateljstvu« med Jugoslavijo in Madžarsko podpisana

Regent Madžarske Horthy

Madžarski zunanji minister grof Štefan Csaky se je pripeljal s soprogo in spremstvom 11. decembra v Beograd. Na kolodvoru ga je pozdravil z najvišjimi političnimi osebnostmi naš zunanji minister dr. Cincar Markovič. Po slovesnem sprejemu na bogato okrašeni beograjski postaji je obiskal visoki gost naše zunanje ministrstvo, ministrskega predsednika Cvetkoviča, podpredsednika vlade dr. Mačka in je bil opoldne omenjenega dne sprejet na dvoru od našega knežjega para.

V počastitev grofa Csakya je bilo slavnostno kosilo v prostorih zunanjega ministrstva in slovesna večerja na dvoru.

Drugi dan bivanja v naši prestolnici je obiskal madžarski zunanji minister madžarsko vojaško pokopališče in grob neznanega vojaka na Avali, kjer je položil venec. Ostali čas je porabil za važne razgovore z našim zunanjim ministrom. Razgovori obeh zunanjih ministrov so bili kronani s podpisom pogodbe o »trajnem prijateljstvu« med Jugoslavijo in Madžarsko.

Jugoslovanski zunanji minister dr. Cincar Markovič bo vrnil v najkrajšem času obisk madžarskemu zunanjemu ministru v Budimpešti.

Madžarski zunanji minister grof Štefan Csaky

Novice iz domačih krajev

Visoko odlikovanje dr. Korošca. Madžarski regent Horthy je odlikoval predsednika senata in prosvetnega ministra g. dr. Antona Korošca z ogrsko krono I. stopnje.

Duhovniške vesti. Umeščeni so bili gospodje: Drvodol Alojzij, provizor v Črnečah, za župnika istotam; Peitler Alojzij, provizor na Zdolah, za župnika istotam; Ledinek Maks, provizor v St. Vidu nad Valdekom, za župnika istotam. — Postavljena sta bila gg.: Šmon Franc, provizor na Ojstrici, za provizorja v Špitaliču; Vrhovšek Simon, kaplan pri Sv. Juriju pod Taborom, za provizorja na Ojstrici in za sprovizorja na Pernicah. — Nastavljeni so bili gg.: Mirko Avžner za II. kaplana v Vojniku; Cigan Franc, salezijanski duhovnik na Radni, za II. kaplana v Sevnici; Kolman Vinko, na bolezenskem dopustu, za kaplana pri Sv. Juriju pod Taborom. — Prestavljeni so bili sledeči gg. kaplani: Kores Ivan od sv. Magdalene v Mariboru za I. kaplana v Celju; Vošnjak Jožef iz Zalca k Sv. Jakobu v Slov. goricah z delokrogom pri sv.

Magdaleni v Mariboru; Jkušnikar Viljem iz Vojnika v Zalec (IL.); Čergulj Štefan iz St. Ilja v Slov. goricah v Črno; Fajdiga Alojz iz Črne za III. kaplana v Ljutomeru z delokrogom v Beltincih; Štukovnik Franc od Male Nedelje v St. Ilj v Slov. goricah; Gomboc Franc iz Beltincev k Mali Nedelji; Časl Franc ml. iz Dola v Hoče; Drevenšek Franc iz Sta-

rega trga k Sv. Juriju ob juž. žel.; Klemene Jožef iz Ribnice na Pohorju v Stari trg. — Začasno nezasedeno ostane mesto kaplana v Ribnici na Pohorju. — Umrl je v St. Martin im Sulmtale (Nemčija) g. Adlanik Franc, upokojeni župnik iz Sobote, v 63. letu starosti.

Od vlaka povožen. Zavirač držav. železnice Ivan Pliberšek iz Radvanja pri Mariboru je na železniški postaji Sv. Lovrenc na Pohorju pri premikanju tovornega vlaka po nesreči padel pod kolesa, ki so ga do smrti povozila. Pokojnik je bil zelo vreden uslužbenec.

Nogo si je zlomil ob priliki letošnjega prvega smučanja E. Goričan iz Činžata pri Falj. Ponesrečenec se zdravi v mariborski bolnišnici.

Zmečkana roka — vzrok smrti. V tovarni lepenke in papirja na Sladkem vrhu je delavcu Jožefu Jezi, rodom z Ptujске gore, pri stroju spodrsnilo. Pri padcu je z roko priletel med valjarje stroja, ki so mu jo dobredno zmečkali. Jezo so prepeljali v mariborsko bolnišnico, kjer je pa poškodbi podlegel.

Naročnina »Slovenskega gospodarja« v letu 1941.

Celoletna naročnina 38 din, polletna 20 din in četrtletna 11 din. — Vsi celoletni naročniki, ki plačajo v decembru 1940 ali vsaj v januarju 1941 celoletno naročnino ali isto doplačajo, imajo pod dosežanji pogoji zavarovan svoj dom v slučaju požara za 1000 din.

nek. vojaško postojanko nekje ob grškem morju. Poveljnik ga je vljudno vprašal, ali ne bi morda želel preskusiti novega vodnega letala. »Zelo rad,« mu je brž odvrnil Metaksas, »toda voditi ga hočem sam.« Rečeno, storjeno. Metaksas je v spremstvu poveljnika sedel v letalo. Nekaj časa je bilo vse v najlepšem redu, nenadno pa je Metaksasov spremljevalec opazil, da krmar skuša z vodnim letalom pristati na kopnem. Vljudno je opozoril Metaksasa: »Oprostite, gospod general, ali ne bi bilo bolje, če bi pristala na morju?« — »E, seveda, na kaj sem vendar mislil!« se je brž opravičil Metaksas in se lepo spustil z letalom na mirno morsk gladino. »Hvala lepa! Nikdar ne bom

roko v kamin, boš čutil rahlo sapico, ki prihaja iz ozke odprtine.«

Jaz sem potisnil roko v kamin in sem res čutil sapico. »Mojster, ki je zidal ta grad, je bil moder možakar,« je nadaljeval detektiv. »On je vse odprtine za zračenje speljal v eno odprtino in je s tem v precejšnji meri zmanjšal zidarske stroške.«

Nato je s svinčnikom pokazal tloris in dejal: »Tu vidiš tisto skupno odprtino, iz nje se odpirajo manjše odprtine na vse strani gradu. Ta velika odprtina je sredi stavbe. Glas, ki zadoni v tej odprtini, se po stranskih odprtinah širi po vseh prostorih.«

»To je zelo zanimivo,« sem začudeno pripomnil. »Na ta način smo za korak naprej v preiskavi.«

»Jutri bova videla, v koliko je moja domneva, do katere sem prišel na podlagi tlorisa, resnična. Opoldanske ure, ko člani grofovske družine počivajo, bova porabila za to, da bova poiskala in preiskala glavno zračno odprtino.«

Nato je spet nekaj beležil in na tlorisu s šestilom meril. Ko je končal, sva si želela lahko noč in se podala k počitku...

Ko smo naslednjega dne končali z obedom, so se člani družine podali v sobe k počitku, midva z detektivom pa v grajsko klet. Dasi je bila klet zelo velika ter je imela več stopnišč in stranskih prostorov, se je šnips s pomočjo tlorisa in beležk takoj znašel v njej.

S kladivom je trkal po stenah, a brez uspeha. Nato je prižgal svojo žepno svetilko. Po kratkem iskanju sva našla glavno odprtino. Odprtina je bila zaprta z rešetkastimi železnimi vrati.

Detektiv je računal s takimi ovirami. Iz žepa je potegnil ostro pilo in je izpilil velik kos. Nato si je slekel suknjič, mi ga izročil ter šepetaje dejal:

»Zdaj ne govori, ker bi se glas po moji domnevi slišal po vseh prostorih.«

Nato je vzel svetilko, se potegnil skozi narejeno odprtino ter izginil na drugi strani.

Čez nekaj minut se je spet vrnil. Z obleke si je stresel prah in oblekel suknjič. Nato pa je odprtino, ki jo je bil naredil v vratih, za silo zadelal.

»Glej, kaj sem našel!« je zašepetal in mi pokazal polno pergišče drobnega belega fižola.

»No, to ni nikak zaklad!« sem smehljaje odvrnil.

»Tam je še za kakih pet kilogramov takega fižola.«

»Ali je to v kaki zvezi z zločinom?«

»Gotovo. Ta fižol je po vsej priliki povzročitelj tistega nenavadnega glasu.«

Dvomljivo sem ga gledal.

»Pojdiva v knjižnico, tam ti bom stvar pojasnil.«

Ko sva spet sedela v knjižnici, je začel:

»Zračna odprtina ima v spodnjem delu jekleno rešetko in ima ob robu večje luknje. Zdaj si zamisli, da na rešetko iz višine padajo drobni, trdi predmeti, kakor na